

Bolo, nebolo... Kedysi veľmi dávno vládol v jednej ďalekej krajine kráľ s kráľovnou. Vládli múdro a spravodlivo. Jedného dňa sa im narodilo dievčatko. V tú noc sa všetky sviečky rozehoreli jasným plameňom a v oknách sa objavili tri víly sudičky. „Tvoja dcérka,“ povedala prvá z nich, „bude krásna a milá ako ruža.“ Druhá

víla jej však neželala nič dobré: „Keď vyrastie, pichne sa o vreteno a naveky zaspí.“ Tretia potom rýchlo namietla: „Nebude to naveky. Keď ju pobožká ten, kto ju bude mať nadovšetko rád, zlé kúzlo pomine.“ Len čo dozneli posledné slová, podivné víly zmizli ako prízraky a kráľovná sa sama seba pýtala, či to nebol iba sen.

Dievčina sa najskôr zľakla, ale pretože bola veľmi zvedavá, nedalo jej to a vstúpila dovnútra. So starou stúpala po mnohých schodoch, až kým sa pred nimi konečne neotvorila kamenná miestnosť v starej veži. Uprostred stál kolovrátok. „Čo je to, babička?“ spýtala sa udivene princezná, nakoľko takú zvláštnu vec

ešte nevidela. „Nuž, kolovrátok! Na ňom si môžeš upriať všelijaké farebné nite na krásne látky,“ rozhovorila sa starana. Potom si sadla ku kolovrátku a priadla. Po chvíľke dievčine navrhla: „Skús to sama!“ Princezná sa posadila, načiahla sa po vreteno, ale sotva sa ho dotkla, pichla sa jeho ostrým hrotom do prsta – a razom zaspala.